Пролетарыі ўсіх краін, яднайцеся!

Беларускі ўніверсітэт

Орган парткома, рэктарата, камітэта ЛКСМБ, прафкома і мясцкома Беларускага дзяржаўнага універсітэта імя В. І. Леніна

№ 31 (309) АЎТОРАК, 31 снежня 1957 г. Цана 20 кап

ДА НОВЫХ ПОСПЕХАЎ!

У прайшоўшым 1957 годзе савецкі народ дабіўся велізарных поспехаў. Гістарычныя дакументы юбілейнай сесіі Вярхоўнага Савета СССР, прысвечанай 40-годдзю Кастрычніка, адкрываюць грандыёзныя перспектывы далейшага развіцця нашай краіны.

Смела і ўпэўнена ўступае савецкі народ, поўны жыццёвых сіл і невычарпальнай творчай энергіі, у Новы, 1958 год.

1957 год, год 40-годдзя Вялікай Кастрычніцкай сацыялістычнай рэвалюцыі, прынёс народам Савецкага Саюза вялікія поспехі ў развіцці прамысловасці, ва ўздыме сельскай гаспадаркі, культуры, дабрабыту народа, бліскучыя дасягненні навукі і тэхнікі, поспехі ва ўмацаванні міжнароднага становішча нашай краіны і далейшым росце яе аўтарытэту.

Яскравым выражэннем пераваг сацыялістычнай сістэмы над капіталістычнай з'явіўся гістарычны подзвіг нашых славутых вучоных, інжынераў, тэхнікаў і рабочых, стварыўшых першыя ў свеце штучныя спадарожнікі Зямлі, якія праслаўляюць поспех савецкага народа, нашай навукі і натхняюць працоўных усяго свету і ўсё прагрэсіўнае чалавецтва на барацьбу за мір, дэмакратыю і сацыялізм.

Калектыў Беларускага дзяржаўнага універсітэта імя В. І. Леніна ў прайшоўшым 1957 годзе накіроўваў свае намаганні на ажыццяўленне задач, пастаўленых XX з'ездам партыі перад савецкай вышэйшай школай. Вынікі мінулага навучальнага года сведчаць аб тым, што ў цэлым прафесарска-выкладчыцкі састаў універсітэта паспяхова справіўся з даручанай яму работай па падрыхтоўцы кваліфікаваных кадраў. У вясеннюю экзаменацыйную сесію каля 70 працэнтаў студэнтаў здалі экзамены на «выдатна» і «добра». Паспяхова праведзены і дзяржаўныя экзамены. Калектыў вучоных універсітэта дабіўся ў 1957 годзе таксама паспяховага выканання плана навукова-даследчай работы. Аб гэтым сведчыць выданне выдавецтвам універсітэта навуковых работ аб'ёмам звыш 300 друкаваных аркушаў.

У 1957 годзе наш універсітэт прыступіў да будаўніцтва галоўнага вучэбнага корпуса аб'ёмам у 80 тысяч кубічных метраў і інтэрната для студэнтаў на 800 месц. У мінулым годзе ва універсітэце закончана арганізацыя радыёхімічнай лабараторыі, якая аснашчана навейшым абсталяваннем, адкрыты тры новыя кафедры на фізіка-матэматычным факультэце, на якіх пачала працаваць група буйных вучоных фізікаў і матэматыкаў (М. А. Ельяшэвіч, В. І. Крылоў, Н. Н. Сірата, Н. П. Еругін, А. В. Іваноў, І. В. Лебедзеў).

У Новым, 1958 годзе перад калектывам нашага універсітэта стаяць складаныя і важныя задачы ў справе паляпшэння якасці падрыхтоўкі спецыялістаў і далейшага развіцця навукова-даследчай работы. Будзе распрацаваны перспектыўны план развіцця універсітэта на 1959—1965 гады, вызначаны кантынгенты падрыхтоўкі спецыялістаў і навуковых кадраў, профіль іх падрыхтоўкі, а таксама перспектыўны план навукова-даследчай работы ў адпаведнасці з задачамі далейшага тэхнічнага прагрэсу народнай гаспадаркі і запатрабаваннямі народнай асветы і культуры нашай рэспублікі.

У 1958 годзе універсітэт абавязан забяспечыць набор на першыя курсы з ліку моладзі, якая мае вытворчы вопыт. У мэтах аказання дапамогі вытворчай моладзі ў падрыхтоўцы да ўступных экзаменаў, ва універсітэце адкрыты курсы з кантынгентам 350 чалавек.

У вучэбнай і выхаваўчай рабоце асноўная ўвага будзе накіравана на ўсебаковае ўмацаванне сувязі з вытворчасцю, на павышэнне якасці і выхаваўчай ролі ўсіх форм вучэбнага працэсу. Рашаючае значэнне ў павышэнні якасці падрыхтоўваемых спецыялістаў адыгрывае ўцягненне студэнтаў у сур'ёзную самастойную вучэбную і навукова-даследчую работу.

У планах навукова-даследчай работы вядучае месца адводзіцца важным праблемам, якія накіраваны на рашэнне прынцыпова новых пытанняў тэхнічнага прагрэсу народнай гаспадаркі, на ўсебаковае расшырэнне сувязі з Саветам народнай гаспадаркі, а таксама на падрыхтоўку падручнікаў і вучэбных дапаможнікаў, неабходных для нармальнага забеспячэння вучэбнага працэсу.

За 36 год сваей дзейнасці Беларускі універсітэт набыў вялікі вопыт у вучэбнай, выхаваўчай і навуковай рабоце, у сучасны момант мае ўсе неабходныя ўмовы для паспяховага вырашэння задач, якія стаяць перад намі.

Рэктарат і партыйны камітэт віншуюць студэнтаў, прафесарска-выкладчыцкі састаў, аспірантаў і супрацоўнікаў універсітэта з наступаючым Новым годам і жадаюць усяму калектыву вялікіх поспехаў у Новым, 1958 годзе.

Рэктар Беларускага дзяржаўнага універсітэта імя В. І. Леніна, прафесар
А. Н. СЕЎЧАНКА.

ВІТАННІ

Узяўшы ў будучынь палёт—
Адзіны наш напрамак!—
Прынёс нам шчодры Новы год
Лісты і тэлеграмы;
І вось мы чуем поціск рук:
Здалёку то ці зблізку—
Здаецца, кожны брат і друг
Сягоння з намі ў Мінску.
Яны ідуць, вітаюць нас,
Жадаюць плену, шчасця,
Каб дружбы факел не пагас,
Каб нам не знаць напасцяў.
Яны прыйшлі з усіх краёў,
З усіх дарог і станцый—
З бязмежнай радасцю сваёй
Цудоўныя пасланцы.

Яны прыйшлі, браты, сябры,
З кім новы свет ствараем, —
Ад гераічнай Ангары,
Ад слаўных рэк Кітая,
Ад закарпацкай стараны,
Ад Прагі і Паміра,
Народаў здружаных сыны,
Тварцы жыцця і міру.
І як-жа радасна для нас
У светлым доме новым
Гасцей сустрэць і даць адказ
На шчырыя іх словы!
Як радасна сказаць:—Браты,
Мы ўсюды разам з вамі!
Лясы і горныя хрыбты,
І стэпы са ставамі,

І акіяны, і нябёс
Бязмежныя блакіты—
Усё адно ў нас, як і лёс,
У барацьбе здабыты!
Ідзём вялікаю сям'ёй,
Сцяг Леніна над намі,
Нясём жыццё зямлі сваёй
Рабочымі рукамі,

Вядзём у будучынь паход
Упэўнена і цвёрда.
І знае кожны наш народ,
Што ён страчае Новы год
У новай славе гордай!

Кастусь **КІРЭЕНКА.**

НАШЫ НОВАГОДНІЯ ІНТЭРВ'Ю

КАФЕДРА каталізу праводзіць навуковыя работы па даследаванню кінетыкі і ініцыятараў аўтаакіслення арганічных рэчываў. Значэнне даследаванняў рэакцый нізкатэмпературнага аўтаакіслення вялікае, бо гэтыя працэсы ўсе большую ролю адыгрываюць у тэхніцы.

За апошнія гады ў Савецкім Саюзе на аснове рэакцый вадкафазнага аўтаакіслення створаны буйныя вырабы тлустаых кіслот з нафтавай сыравіны фенола і ацэтоальфаметылстырола, якія з'яўляюцца важнымі паўправаднікамі ў вырабе мыючых сродкаў, пластычных мас і штучнай баваўны. У Беларусі працэс аўтаакіслення выкарыстоўваецца для атрымання флатацыйных маслаў.

Кафедра каталізу ўпершыню выявіла сапраўдную ролю рэчываў, прыбаўляемых для паскарэння аўтаакіслення ў адзначаных працэсах. Тым самым створана магчымасць для палепшання ўмоў іх правядзення. Прадукты аўтаакіслення, упершыню атрыманыя на кафедры, перададзены Усесаюзнаму інстытуту сінтэтычнага каўчука для выпрабавання іх на прыгоднасць.

Працэсы аўтаакіслення ў вялікіх маштабах будуць прымяняцца на беларускіх нафтаперапрацоўчых заводах, будаўніцтва якіх пачынаецца ў адпаведнасці з дырэктывамі XX з'езду КПСС. Кафедра арыентуе свае даследаванні таксама ў напрамку атрымання вынікаў, каштоўных для нафтахімічных вырабаў, якія будуць ажыццяўляцца на гэтых заводах.

Кафедра прапанавала два даклады па выніках сваіх работ на Усесаюзную міжвузаўскую нараду па каталізу.

Невялікі калектыў навуковых супрацоўнікаў кафедры імкнецца ўнесці свой уклад у развіццё хімічнай навукі, тым самым будзе садзейнічаць развіццю хімічнай прамысловасці ў БССР.

Б. В. ЕРАФЕЕЎ,
загадчык кафедры каталізу,
акадэмік АН БССР.

«З НОВЫМ годам, з новым шчасцем!»— жадаем мы сябрам, родным і блізкім, сустракаючы кожны Новы год.

У Новым, 1958 годзе мы скончым гістарычны факультэт і раз'едземся ва ўсе канцы краіны, Большасць з нас стане настаўнікамі, некаторыя будуць працаваць у грамадскіх арганізацыях і музеях. Галоўнае, каб усе мы знайшлі сваё месца ў жыцці, пражылі яго так, як належыць савецкаму чалавеку.

Хай нашы будучыя настаўнікі стануць сапраўднымі выхавацелямі маладога пакалення. Што можа быць высакародней, чым выхоўваць будаўнікоў камунізма! Але для гэтага мы павінны любіць людзей, жыццё, сваю прафесію.

В. РУМЯНЦАВА,
студэнтка 5 курса гістарычнага факультэта.

НАШЫ НОВАГОДНІЯ ІНТЭРВ'Ю

ЗАЙМАЮСЯ ў асноўным эканамічнай геаграфіяй Беларусі.

У 1957 годзе я падрыхтаваў дзве навуковыя работы: «Гродзенская вобласць», якая прадстаўляе главу кнігі «Беларуская ССР», выдадзенай Географгізам у лістападзе 1957 года, і «Развіццё прамысловасці Беларускай ССР у пасляваенны перыяд», якая апублікавана ў юбілейным зборніку БДУ.

У сучасны момант сумесна з дырэктарам Інстытута гісторыі АН БССР І. С. Краўчанка і беларускім пісьменнікам Т. К. Хадкевічам заканчваем работу над кнігай, асвятляючай пытанні гісторыі эканомікі і культурнага будаўніцтва БССР.

У 1957 годзе я закончыў пачатую яшчэ ў 1956 годзе работу «Арганізацыя ў Беларусі першых мануфактур і іх асноўныя рысы».

У новым годзе буду працаваць над вывучэннем пытанняў развіцця і размяшчэння прамысловасці Беларусі ў першай палове XVIII века.

Н. РАМАНОЎСКІ, дацэнт.

У 1957 ГОДЗЕ я працаваў над тэмай «Развіццё Беларускай савецкай дзяржаўнасці».

Архіўныя матэрыялы і заканадаўчыя крыніцы з'явіліся асновай артыкула «Стварэнне Беларускай савецкай дзяржаўнасці», які быў надрукаван у «Вучоных запісках універсітэта».

У суаўтарстве з дацэнтам В. А. Дарогіным у часопісе «Советское государство и право» мы апублікавалі артыкул, прысвечаны развіццю Беларускай савецкай дзяржаўнасці. Над гэтым пытаннем буду працягваць работу і ў новым годзе. Акрамя таго, кафедры тэорыі і гісторыі дзяржавы і права ў маі 1958 года прадстаўлю нарыс на тэму «Развіццё савецкай дзяржаўнасці ў перыяд індустрыялізацыі краіны». Буду рад, калі кафедра адобрыць маю работу і яна будзе апублікавана ў зборніку прац юрыдычнага факультэта.

Л. РУДЗІЦКІ, дацэнт.

АКРАМЯ асноўных заняткаў разлічваю ўдзяліць час рабоце ў фізічным гуртку — рабоце працаёмкай, але захапляючай і цікавай.

Спадзяюся, што жыццё ў 1958 годзе будзе змястоўным і вясёлым, сапраўдным студэнцкім жыццём.

Як-бы я рэгулярна ні займаўся, а сесія — ёсць сесія, і трэба многа папрацаваць. Для мяне экзамены не страшны бо я ўпарта працаваў увесь год. Радуе мяне ўсведамленне, што пасля сесіі будуць канікулы, якія я пастараюся правесці з найвялікшай карысцю! Хай будзе больш ў Новым годзе ўпартай працы і вясёлага адпачынку, сур'ёзных спраў і шчырага смеху, больш верных сяброў, перамог, поспехаў!

Э. ВІТКІН, студэнт аддз. фізікі II курса

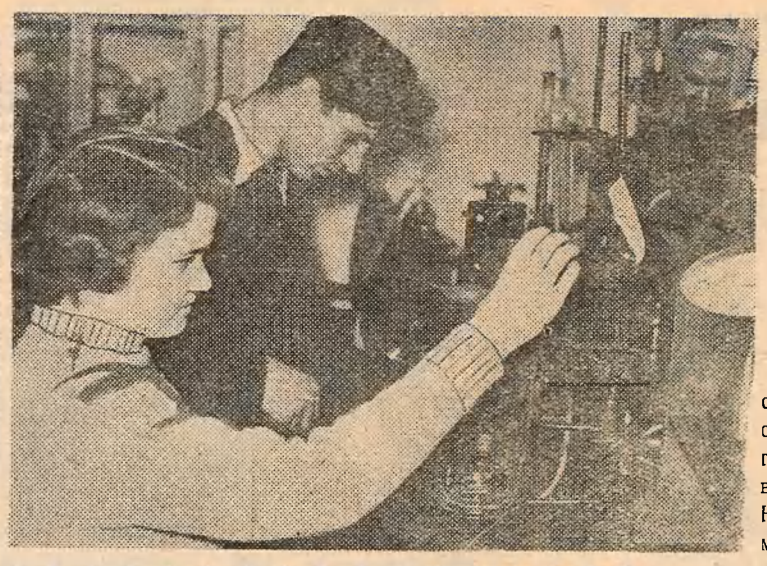

Тэма дыпломнай работы Н. Марук уключае ў сабе некаторыя пытанні, якія вырашае ў сваёй навуковай рабоце студэнт 3 курса хімфака Браніцкі. Таму іх часта можна бачыць разам у лабараторыі.

Фота В. ДАШУКА.

НОВАГОДНІ ФЕЛЬЕТОН

ПАДАРОЖЖА ДЗЕДА МАРОЗА

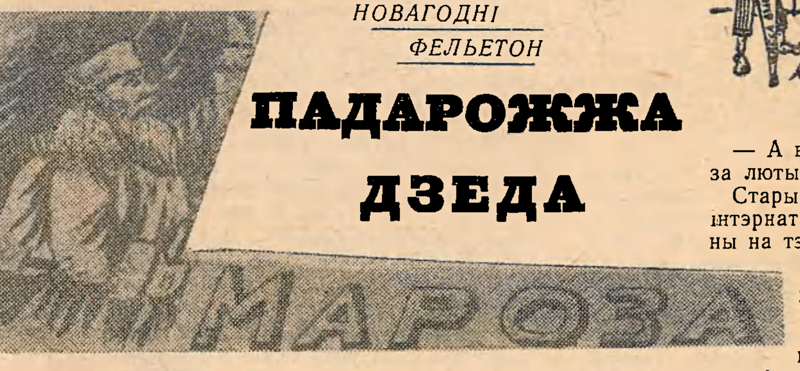

ДЗЕД МАРОЗ, якога можна было пазнаць па вялікім чырвоным носе, доўгім кажуху і сукаватым кійку, вылез аднекуль з кустоў і праз скверык рушыў да універсітэта. Было відаць па усім, што стары замарыўся.

— Шукаў, шукаў новы універсітэт, увесь горад аблазіў і дарэмна, — бурчаў сам сабе пад нос дзед.— Абвялі вакол пальца старога. Шэсць гадоў гавораць пра гэты самы корпус і я, стары дурань, паверыў, што ён ёсць. Толькі ногі збіў...

Дзед Мароз на хвіліну спыніўся і акінуў вокам наваколле. Нічога новага ён не ўбачыў. Універсітэт стаяў на тым самым месцы, што летась і пазалетась. У скверыку, нягледзячы на люты холад, усе лаўкі былі заняты. На іх сядзелі парачкі і шапталіся.

— От лайдакі! — усміхнуўся дзед. — Сесія на носе, а яны шэпчуцца. І холаду для іх няма. Але я вам зараз пакажу!

Дзед Мароз узмахнуў рукой і ў скверыку адразу стала халадней градусаў на пяць. Але парачкі не пакінулі лавак. Тыя, што сядзелі на іх, толькі шчыльней прытуліліся адзін да другога.

— Іх марозам не пройМеш, — зазначыў сам сабе дзед. — Мабыць, ужо стары я з імі ваяваць.

Перад галоўным корпусам дзед з хвіліну пастаяў у нерашучасці. Відаць, яму не вельмі хацелася блудзіць па аўдыторыях і кабінетах, якія ён за апошнія дваццаць тры гады вывучыў, як свае ўласныя пяць пальцаў. Але стары, нарэшце, махнуў рукой і пераступіў парог.

Ён доўга лазіў па паверхах, прынюхваўся, прыглядваўся. Дзеду, відаць, спадабаўся аркестр народных інструментаў і квартэт баяністаў, якія ў гэты час праводзілі рэпетыцыю, і ён, наслухаўшыся спеваў і музыкі, нават весялей стаў дыбаць па лесвіцах. Затое заняткамі танцавальнага гуртка стары застаўся яўна незадаволены.

—Бараны! — крычала на дзяўчатак, што няўмела выраблялі па, кіраўніца гуртка Ларыса Канстанцінаўна Алексютовіч.

— Даражэнькая, — адазваўшы ў бок кіраўніцу, прамовіў дзед Мароз. — Адносна жаночага полу звычайна ўжываюць слова «авечкі». Але я вам наогул не раю ўжываць гэтага слова. Прымайце хвойныя ванны, і вы перастанеце нервавацца...

Драмгурткоўцы вывешвалі афішу, у якой абяцалі паставіць п'есу «Кола шчасця».

— Абібокі, — зірнуўшы на афішу, сказаў Дзед. — Гэтае-ж самае яны ставілі летась. Прыбіліся, як той сляпы да плота.

Добрым вокам зірнуў дзед на студэнтаў, якія здаўшы залікі, з вясёлымі тварамі выходзілі з аўдыторый. Затое насупіўся і злосна застукаў сукаватым кійком па паркету, калі напаткаў студэнтаў фізіка-матэматычнага факультэта Кунейку Елену, Нішта Івана, Філістовіча Грыгорыя, Сцепанчука Генрыха і Езубчык Клару, якія мелі акадэмічную запазычанасць. Але тыя, нават не зірнуўшы на дзеда, працягвалі сваю вясёлую гаворку пра танцы.

У адным з пакояў ішло паседжанне кафедры гісторыі КПСС. Там якраз падводзіліся вынікі навуковай работы за мінулы год. Гэта дужа зацікавіла дзеда Мароза. Адчыніўшы дзверы, ён шуснуў у пакой і гукнуў на ўвесь голас:

— А ну, браткі, хваліцеся, што вы зрабілі для гісторыі. Усё карыснае сыпце ў гэты мяшок, — і дзед Мароз развязаў вялікі мяшок, на якім было напісана «Навука». Дацэнт Івашын падаў дзеду сваю кніжку «Вялікі Кастрычнік у Мінску». Стары, пералістаў яе, схаваў у мех. Гэтак-жа ахвотна ён узяў работы Сікорскага, Гракава. Але раптам да старога падляцелі Рабцэвіч, Мацко і Грак і нават не спытаўшы ў яго дазволу, сыпнулі ў яго мяшок нейкія лісткі.

— Э, не, браточкі, для гісторыі гэта не падыходзіць! — узбунтаваўся стары. — Гэта-ж толькі планы, ідэі і «пражэкты». А мне работы патрэбны, работы!..

На калідоры дзед сустрэў выкладчыкаў кафедры фізічнага выхавання Шэйнемана і Маркава. Тыя аж захліпаліся, упрашваючы аднаго дацэнта, каб ён паставіў станоўчую адзнаку студэнтцы 3 курса філалагічнага факультэта З. Навіцкай. Яны даказвалі, што Навіцкая дужа добра займаецца баскетболам.

— Сорамна, маладыя людзі, — заўважыў дзед Мароз. — Тое, што Навіцкая добра працуе рукамі і нагамі пахвальна, але-ж трэба варушыць і розумам...

На фізмаце дзед Мароз папрысутнічаў на вытворчай нарадзе. Там якраз дацэнт Ламбін даказваў, што студэнты таму дрэнна засвойваюць курс «Тэорыя сапраўднага пераменнага», што ён чытаецца з васьмі гадзін раніцы. Студэнтам у гэты час яшчэ хочацца спаць і яны, бедненькія, проста пакутуюць.... Дзед нават не даслухаў да канца, што гаварыў паважаны дацэнт і, злосна стукнуўшы дзвярыма, выйшаў.

Пачаў дзядуля Мароз шукаць месца, дзе-б было пахаладней. Забег у камітэт камсамола. Ой, як тут накурана! У дыму носяцца кудлатыя цені, фігурай падобныя на людзей. Шум, сапенне, на падлозе — лужыны поту...

Сярод гэтага пекла — стол. Малодзенькі чырвонашчокі юнак за сталом паказаўся проста анёлам.

— Дык вось, — расказваў гэты анёлак,—ёсць адпаведная з гэтых вышэйшых інстанцый для усебаковага кіраўніцтва дырэктыва: весела, але ў пэўных рамках сустрэць Новы год. Такое мерапрыемства, як сустрэча Новага года, праводзіцца раз у год і таму мы, як кіраўнікі, павінны не падкачаць, прыкласці ўсе намаганні да таго, каб прыняць усебаковае рашэнне па данаму пытанню, у першую чаргу мы павінны разабраць склаўшаеся ў нас становішча з вырошчваннем ёлак у наваколлі Мінска. Таму што няма Новага года без навагодняй ёлкі, аб чым ёсць асобны пункт у вышэйпамянёным дакуменце. Мы павінны...

Шум павялічыўся. Цені замяталіся больш рашуча. Пот прыбываў.

— Не вынашу гарачкі, — сказаў Дзед і збег. Прабраўся ў пакой трэцекурснікаў-журналістаў. О, не-е-е, тут яшчэ гарачэй. Студэнтам няма часу прахалоджвацца: па адной толькі рускай літаратуры трэба прачытаць 20 тысяч старонак мастацкага тэксту, не лічачы «крытыкі»! А сесія на носе!

— А што, калі купіць халадзільнік? — падумаў дзед Мароз. — Буду каля халадзільніка «грэцца». Але бяда, грошай не хапае.

Дзед у касу узаемадапамогі.

— Там заўсёды грошай— куры не клююць. Выручаць, думаю, дзеда.

Але не.

—Грашыма тут нава. не пахне, — ветліва адказаў яму касір і запытаў:

— А вы ўзносы заплацілі за люты 1957 года?

Стары завітаў яшчэ ў інтэрнаты, што размешчаны на тэрыторыі самога гарадка. Там ён аж за галаву узяўся. У некаторых пакоях звінелі шклянкі і раздаваліся песні. Колькі туды дзед ні стукаў, дзвярэй яму не адчынялі. Па радыё з універсітэцкага вузла перадавалі «бугі-вугі», «Джоні Педлера» і вясёлую песеньку пра горад Стамбул. У інтэрнаце стаяў такі лямант і хай, што стары, трывожачыся за свой розум, выляцеў адтуль як куля.

Ідучы да новага корпуса філалагічнага і гістарычнага факультэта, дзед Мароз шчыра паспачуваў выкладчыкам, што жывуць у доме па вуліцы Кірава, 11. Яны, укутаўшыся ад холаду коўдрамі, бегалі па пакоях і крычалі нешта нядобрае пра універсітэцкіх гаспадарнікаў і самога Зюбу.

Пазней дзед Мароз усё-ж павесялеў. Ён пагаварыў з дэканамі і тыя, пры дапамозе лічыльнікаў і арыфмометраў, усё-ж давялі старому, што паспяховасць пайшла ўверх, пропускі лекцый палезлі уніз, а працэнт хуліганскіх учынкаў і пакраж у параўнанні з папярэднім годам зменшыўся удвая.

Стары развесяліўся зусім, калі зайшоў да рэктара.

— Не хвалюйцеся, дзед Мароз, —гаварыў рэктар.— Галоўны корпус мы запланавалі, раз. Новы інтэрнат пачнем будаваць, два. І жылы дом для выкладчыкаў у праекце, тры. Так што мы не сядзім, склаўшы рукі.

— Старайся, братачка. Разумныя словы прыемна слухаць. Я даўно ведаў, што універсітэт пойдзе ўгору. У добры час!

Напярэдадні...

У СТУДЭНЦКІХ пакоях незвычайнае ажыуленне: ідзе падрыхтоука да сустрэчы Новага года. Дзяучаты прасуюць сукенкі і абмяркоуваюць меню, хлопцы выкройваюць са стыпендыі грошы на добры «напітак», без якога не абыходзіцца сапраудное свята.

А у студэнтау 5 курса хімічнага факультэта канец старога года супау з пачаткам сесіі. Першы экзамен — па гістарычнаму матэрыялізму, які прымала кандыдат філасофскіх навук Вінукава, прайшоу паспяхова, амаль усе студэнты атрымалі добрыя і выдатныя адзнакі.

Апошнія дні старога года прынеслі пяцікурснікам Жоржу і Шуры Ількевічам вялікае шчасце: у іх нарадзіуся сын Дзіма. На здымку (№ 2) вы бачыце маладых бацькоу, якія схіліліся над калыскай свайго першынца.

Дзіма, як заусёды, ляжыць спакойна. Ды і чаго хвалявацца? Яму не трэба уставаць чуць свет і бегчы на лекцыі або сядзець над канспектамі.

А вось студэнта 3 курса аддзялення журналістыкі Барыса Сачанку, відаць, штосьці хвалюе. Нават кніжкі адсунуу убок і задуменна глядзіць у бясконцасць. Мабыць, ён думае над сюжэтам апавядання, якое убачыць свет у бліжэйшы час. Або сумуе з-за таго, што усё прачытау у гэтым годзе і не ведае, што чытаць у наступным? Не хвалюйся, Барыс, работы хопіць і у Новым годзе (здымак 3).

У корпусе хімічнага факультэта заканчваюцца апошнія «бітвы» старога года. Тут праходзіць чэмпіянат універсітэта па шахматах. Балельшчыкі запоунілі 55 аудыторыю, дзе праводзіцца першынство. Як заусёды, гульня на дошках носіць востры характар. Мы зайшлі у момант сустрэчы каманд фізіка-матэматычнага і хімічнага факультэтау. У гэтай сустрэчы перамаглі фізікі з лікам 5:2.

У пакоях устанауліваюцца ёлкі. Студэнты фізіка-матэматычнага факультэта Тамара Раманькова і Света Атліванчык (здымак 1) асабліва старанна упрыгожваюць сваю навагоднюю госцю. А вось пра цукеркі і забыліся. Тэрмінова трэба бегчы у магазін!

А зараз можна падумаць і аб тым, як лепш арганізаваць сустрэчу Новага года!

Тэкст О. СЦЕПАНЕНКІ,
Фото В. Дашука.

НАШЫ НОВАГОДНІЯ ІНТЭРВ'Ю

У 1957 ГОДЗЕ падрыхтавау да друку манаграфію «Узнікненне першай сусветнай вайны» (ліпеньскі крызіс 1914 г.).

Другой работай, закончанай у мінулым годзе, з'яуляецца падручнік па «Новай гісторыі 1871—1918 гг.» для гістарычных факультэтау універсітэтау і педагагічных інстытутау.

У студзені 1958 года закончу манаграфію на тэму «Дыпламатычная падрыхтоука першай сусветнай вайны і планы вай ны». Урывак з гэ тай кнігі «Гро адмірал Цірпіц германскія план. вайны» надрукаваны у «Працах Сярэдне-Азіяцкага дзяржаунага універсітэта» у якасці уступлення да кнігі «А. Цірпіц. Успаміны».

Па прапанове Інст та гісторыі Акадэмі вук СССР у мінулы дзе мною напісана і дзена рэдакцыі «Су най гісторыі» г «Міжнародныя адно 1870—1890 гг. і фармі ванне першых ваенн блокау» для VII тома Сусветнай гісторыі.

У «Вучоныя запіскі» гістарычнага факультэта БДУ здадзен артыкул «Барацьба ў партыях II Інтэрнацыянала па пытаннях мілітарызма і вайны напярэдадні першай сусветнай вайны».

Па заказу рэдакцыі часопіса «Пытанні гісторыі» мною напісана рэцэнзія на кнігу германскага гісторыка Альберта Шрэунера (ГДР).

Акрамя гэтых, фактычна ужо выкананых работ, у 1957 годзе я займауся падборкай матэрыялау і састауленнем бібліяграфіі па тэме «Барацьба за Беларусь паміж лагерам соцыялізма і лагерам імперыялізма у 1918—1921 гг.».

Над чым буду працаваць у 1958 годзе?

Перш за усё трэба за- [...] ка [...] «Вучоныя запіс[кі]» артыкул на тэму «Праб[...]лема стварэння кантынентальнага блока ў знешняй палітыцы Германіі у перыяд Боснійскага крызісу 1908—1909 гг.».

Н. ПАЛЕТЫКА,
доктар гістарычных навук, прафесар.

ВАЖНЕЙШЫМ вынікам навукова-даследчай работы за апошнія гады лічу апублікаванне у 1957 годзе манаграфіі на тэму «Газета «Звязда» у барацьбе за перамогу Кастрычніцкай рэвалюцыі у Беларусі».

У 1958 годзе калектыу кафедры тэорыі і практыкі партыйна-савецкага друку будзе працаваць над падрыхтоукай зборніка да саракагоддзя БССР па гісторыі беларускага савецкага друку. Для гэтага зборніка рыхтую раздзелы, якія ахопліваюць гісторыю беларускага друку за першыя гады Савецкай улады.

М. ЗЕРНІЦКІ,
дацэнт.

ЗУСІМ мала часу засталося да таго моманту, калі я атрымаю дыплом нашага універсітэта.

Зараз у мяне асноуны час забірае напісанне дыпломнай работы, якую збіраюся закончыць у першай палове лютага.

На парозе Новага, 1958 года, мне радасна усведамляць, што ён павінен стаць для мяне і маіх таварышоу па вучобе годам уступлення на самастойны жыццёвы шлях, годам здзяйснення нашых мар.

На працягу пяці год навучання ва універсітэце мы атрымалі грунтоуныя веды, якія неабходны для нашай даследчай творчай працы.

Г. ГЕНДЭЛЕЎ,
студэнт 5 курса аддзялення матэматыкі.

З РЭДАКЦЫЙНАЙ ПОШТЫ

ШЛЯХАМ ЎЗАЕМАДАПАМОГІ

Многія студэнты II курса біёлага-глебавага факультэта ужо дауно рыхтуюцца да сесіі. Настойліва вывучаюць пройдзены матэрыял Эла Шушкіна, Ніна Кручкова, Леанід Шкляроу. І не дзіуна, што яны актыўна выступаюць на усіх семінарах, паказваючы трывалыя веды. Студэнты-другакурснікі адносяцца сур'ёзна не толькі да тых прадметау, па якіх прыдзецца здаваць экзамены. Адначасова яны працуюць і над другімі дысцыплінамі, аказваючы пры гэтым дапамогу адзін другому. Васіль Гайдукоў, напрыклад, адстау па нямецкай мове. Яму дапамагае Леанід Папковіч.

Але не усе адчуваюць набліжэнне зімовай сесіі. Эдуард Новікау, напрыклад, яшчэ не узяуся сур'ёзна за падрыхтоуку да экзаменау.

Цікава, на што ён разлічвае?

А. ПРОКША,
студэнтка II курса біёлага-глебавага факультэта.

У бібліятэцы імя В. І. Леніна

Старанна рыхтуюцца да прадстаячых экзаменау другакурснікі беларускага аддзялення філалагічнага факультэта Рыма Анціпава, Вера Дземакіна, Юрый Галоукін і Валерый Каравец. Іх заусёды можна бачыць у чытальнай зале бібліятэкі імя Леніна. Тут яны паутараюць пройдзенае, канспектуюць працы Маркса і Леніна. Юля Жадан асаблівую увагу звяртае на гісторыю КПСС і замежную літаратуру. Гэта вельмі важныя і патрэбныя прадметы. Да таго-ж, замежная літаратура вельмі аб'ёмістая па праграме. Трэба многа працаваць, каб добра засвоіць яе.

— Маё жаданне: здаць экзамены толькі на «добра» і «выдатна» — гаворыць Юля.

З. ШУЛАКОВА.

АПОШНІЯ ПАВЕДАМЛЕННІ ВОЖЫКА

У пакоі 10 (інтэрнат па вуліцы Бабруйскай, корпус «А») разгарэлася гарачая спрэчка: каму вынесці урну са смеццем. Жыхары гэтага пакоя Р. Залескі, Ф. Майсейшын і В. Піскун — студэнты філалагічнага факультэта цягнулі жэрабя. Аднак высветлілася, што за адзін захад вынесці смецце нельга. Зноў цягнулі жэрабя: каму несці урну, а каму астатняе смецце. Жэрабёўка кончылася тым, што смецце так і засталося ў пакоі, а яго жыхары яшчэ і зараз спрачаюцца, стоячы па калені ў брудзе.

•

Мясцовы камітэт БДУ чакае ў пачатку 1958 года уплаты прафсаюзных узносаў ад сваіх шаноўных членаў-выкладчыкаў Мацко — за 2 гады, Маханька — за 9 месяцаў, Маркава — за 7 месяцаў.

•

Аспірант III года навучання М. Ціханчук да гэтага часу ніяк не можа здаць экзамен па замежнай мове. А даўно ўжо прыйшоў час брацца за напісанне дысертацыі.

•

На ліку студэнтаў II курса аддзялення фізікі Сцепанчука, Ігнаценкі і Доўнар столькі прапушчаных лекцыйных гадзін, колькі ва ўсіх студэнтаў іх курса разам узятых.

•

Студэнт А. Гаўрылавец (II курс аддзялення матэматыкі) больш месяца не наведваў заняткі па фізвыхаванню. Тлумачыць ён гэта тым, што з пачатку новага навучальнага года займаўся ў секцыі класічнай барацьбы, а потым кінуў яе і месяц раздумваў, чым заняцца далей.

•

Студэнт 4 курса юрыдычнага факультэта Аркадзь ...ровіч, прыязджаючы ў ...ку Прошыцы, Слуцкага ...ёна, напіваецца і нярэдка збівае калгаснікаў.

•

Можа прысніцца ў навагоднюю ноч студэнтам Ляпяшынскаму, Мелешка, Шкуратавай, Пісарчыку з фізіка-матэматычнага факультэта, Мілько з геаграфічнага факультэта і Галуза з хімічнага факультэта, што яны вернуць, вынесеныя імі ў мінулым годзе, кнігі з чытальнай залы і пачырванеюць ад сваёй нядобрасумленнасці?

Магчыма, успомняць, нарэшце, студэнты Дубінскі, Лексюцін, Гурэвіч і іншыя аб тым, што яшчэ з мінулага года яны не здалі ў бібліятэку кнігі?

САМАКРЫТЫКА ЦІ БЯЗГЛУЗДЗІЦА

В нашей жизни часто так случается
По субботним и воскресным дням,
Бердников с Новицким появляются
В общежитьи к 10 часам.
От «смущенья» парни заикаются
Идут, шатаясь по ломаной кривой,
Так бывает, если напиваются
Бердников с Новицким в выходной.
И они друзьями называются,
Лучших на химфаке не сыскать.
Отчего ж страдают парни, маются?—
До субботы долго надо ждать.

(З газеты «Советский химик». Рэдактар сам БЕРДНІКАЎ).

ДАРЭЧЫ...

калі ў студэнткі-біёлага запыталі, якія бываюць зайцы пад Новы год, яна адказала: «касыя і шакаладныя»;

Новы год пачынаецца 1 студзеня, таму што 31 снежня канчаецца стары;

на дзвярах чытальнай залы навуковых работнікаў вісіць аб'ява: «У паліто не ўваходзіць». Гэта значыць, што ва ўніверсітэце ідзе барацьба за павышэнне культурнага узроўню выкладчыцкага складу. Беражыцеся, хто не чытае аб'яў! Культура не стаіць на месцы;

стралкі філалагічнага факультэта любяць малако. На агульнауніверсітэцкіх спаборніцтвах яны яшчэ раз даказалі вернасць сваім густам. Пасылаючы кулі «за малаком» яны занялі апошняе месца.

„ТЫСЯЧЫ" І АДНА НОЧ

Не азнаёмленыя не зразумеюць значэнне слова «тысячы». Дарэмна старанна праглядаць усе тамы энцыклапедыі, дарэмна перагортваць тлумачальны слоўнік Даля. Пагэтаму мы чытача адразу ўвядзем у курс справы, бо ва ўсім артыкуле гутарка будзе ісці ў асноўным аб «тысячах».

Дык вось, «тысячы» ў данным выпадку — гэта абмежаваная колькасць знакаў замежнага тэксту, якую неабходна студэнту здаць, каб атрымаць залік па замежнай мове. Як бачыце, цяпер «тысячы» не прадстаўляюць сабой ніякай складанасці.

Аднак, дарагі чытач, зарана рабіць такія вывады. Давайце спытаем наконт гэтага ў студэнтаў Раі Попель, Тані Лебедзевай, Зіны Крамнец, Уладзіміра Кміта і выявім, як яны адносяцца да «тысяч», ці сапраўды «тысячы» не прадстаўляюць ніякай цяжкасці.

— Здаць «тысячы»—справа цяжкая. Але мы «пераадольваем» іх у адну ноч. Ах, якая гэта ноч! Пакутлівая ноч! Да самай раніцы вачэй не сплюшчыш, са скуры лезеш. А ў галаве, як на бяду, нічога не застаецца,— сцвярджаюць яны.

Не здзіўляйцеся! У Раі, Тані, Зіны, Валодзі сапраўды так атрымоўваецца.

—Куды мне спяшацца?— сцвярджае Кміт. — Я звычайна прытрымліваюся такой практыкі. Дапусцім, што «тысячы» трэба здаваць 20. Значыць, мінімум да 15 можна не турбавацца. Прыходзіць 16. Паваліўшыся пасля лекцый на ложак, адчуваеш, што для поўнага шчасця чагосьці не хапае. Дзесьці, у глыбіні душы точыцца маленькі чарвяк. 17 чарвяк вырастае ва удава. Нерашуча пачынаеш вымаўляць, што трэба «тысячы» перавесці. Але пачуўшы цэлую гаму гукаў, якія даносяцца ад храпеўшых таварышоў, сам засынаеш.

18 бярэшся за справу. Перакладзіш некалькі сказаў. Але ў гэты момант чуваць па радыё плаўныя гукі музыкі. Крычыш: «Цішэй, хлопцы!», і сам слухаеш музыку. Пад прыемную мелодыю непрыкметна векі сплюшчваюцца. Разляніўшыся, сонны думаеш: «Каб яго чорт узяў, яшчэ-ж заўтра будзе дзень, зноў засынаеш.

Спытаем у Раі Попель, Тані Лебедзевай, Зіны Крамнец або ў Валодзі Кміта, колькі тысяч яны здалі. Зіна на гэты раз скромна адкажа: «Дзесяць». Рая, Валодзя і Таня зусім прамаўчаць. Што ім адказваць? У сшытку выкладчыцы за імі не лічыцца ні адной «тысячы».

В. МІХАЛКОВІЧ,
студэнт 4 курса
біёлага-глебавага факультэта.

СУМЕСЬ

Шчыра прызнаўся

Студэнты 4 курса гістарычнага факультэта В. Міхалап і А. Кляцын больш усяго надаюць увагі непрабуднай спячцы.

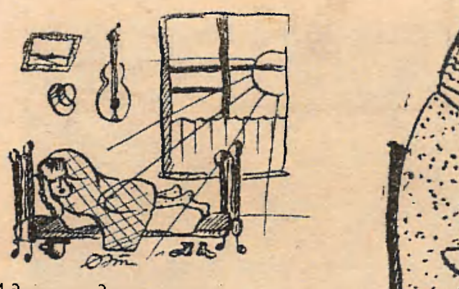

Адзін студэнт сказаў
аднойчы,
Што не спіць усе ночы.
Не салгаў ён, ані-ні—
Прасыпае-ж усе дні.

СТУДЭНТ-СПАРТСМЕН НА ЭКЗАМЕНЕ ПА ЗАМЕЖНАЙ ЛІТАРАТУРЫ

ПРАФЕСАР: Скажыце, што вы ведаеце пра скіфаў?

СПАРТСМЕН: Скіф — гэта.. спартыўны клуб інстытута фізічнай культуры.

Зайцы пад новы год

СТУДЭНТ ПАСЛЯ ЭКЗАМЕНА:

«Мяне тапілі, у вір кідалі... Я-ж не здаваўся, выдыбаў!

ВЫКЛАДЧЫК ПАСЛЯ ТАГО-Ж ЭКЗАМЕНА:

О жах! Аж колікі хапілі! Пакуль яго я ратаваў...

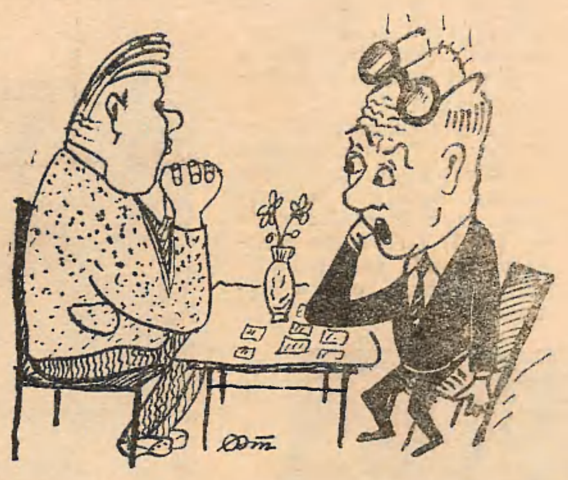

СТЫЛЯГІ

У студэнткі Л. Ксензовай 3 курса юрфака і ў студэнта В. Кабішчэра 4 курса гістфака адна мара: «стыльна» апрануцца, «стыльна» танцаваць.

Крэндзеліць хвацка «бугі-вугі»
У вучобе-ж кожны крок з-пад пугі.

Спявае любай да світання:
«З табой я не хачу растання,
Ты мая зорка, мае ранне,
Ты лепш, чым з сесіяй спатканне».

У ЯГО ЛЕКЦЫЯХ

Дарэмна кажуць «Без вады
Нікому не мінуць бяды».
У тым-жа ўся яго бяда,
Што ў лекцыях адна вада.

САТЫРА І ГУМАР

ХТО ЁН?

Многія губляюць пальчаткі, акуляры, канспекты, галёшы. Некаторыя — стыпендыю. Адзінкі губляюць нават свае дзённікі. Я кажу, адзінкі, таму, што за дваццаць год свайго існавання мне давялося знайсці ўсяго толькі два страчаныя дзённікі. Аб першым ужо ішла размова. Аб другім, што я знайшоў, пад самы Новы год ва ўніверсітэцкім клубе пасля кіно, раскажу сёння.

Дзённік непадпісаны, і я доўга ламаў галаву над тым, як-жа знайсці яго уладара. «Звярніся за дапамогай у газету, — параіў мой сусед па пакоі.—Надрукуй пару вытрымак з дзённіка, і аўтар знойдзецца».

Я аддаў належнае разумовым здольнасцям суседа і...

Вось некалькі вытрымак з дзённіка невядомага.

«**11 лістапада.** Святочныя дні мінулі. Пачаліся будні. Сёння раніцой забег у нашу універсітэцкую сталоўку. Чорт мяне спакусіў ці хто, не ведаю, але так здарылася, што не абыйшоў бокам гэтага страшэннага месца. Выбіў сабе шніцэль з макаронам. Гэта мне каштавала двух рублёў і двух пярэдніх зубоў, якія я пакінуў у талерцы разам з нейкай смажанай падэшвай, пададзенай мне пад псеўданімам шніцэля.

— Цяпер ты, Воўка, бяззубы: быць табе ў нашым курсавым бюро, — зубаскалілі аднакурснікі.

Смех смехам, але як-бы ён мне бокам не выйшаў.

13 лістапада. Ох, і дзень. Увесь курс разыгрываў сёння нейкую камедыю з перавыбарамі бюро. Спачатку была справаздача мінулагодняга комсорга. Ён гаварыў высокім стылем, радуючыся, што яго, нарэшце, скінуць.

У заключэнне справаздачы ён сказаў: «Няхай новае бюро выправіць нашы памылкі. Прапаную лічыць работу здавальняючай».

Камедыя закончылася трагічна. Мяне выбралі ў бюро. Я спрабаваў увільнуць: «Таварышы, я чалавек хворы, п'ю рыбін тлушч, і наогул — які я кіраўнік!».

«... Таварышы! Ды ён проста скромнік, — закрычаў мінулагодні комсорг.— Я ведаю яго як добрага таварыша, ён добра вучыцца і... трэба яго абраць».

І абралі. Аднагалосна.

14 лістапада. Я—комсорг, збіраю ўзносы. Такая ўжо пасада...»

На гэтым можна і скончыць. Калі хто-небудзь пазнае з вышэй прыведзеных вытрымак аўтара дзённіка, просьба паведаміць яго прозвішча ў рэдакцыю «Беларускага універсітэта». Буду вельмі ўдзячны.

І. РУДАМЁТАЎ.

Рэдактар **А. ВОЛК.**

Адрас рэдакцыі: Мінск, Універсітэцкі гарадок, Біякорпус, 72, тэл. 2-07-19.

АТ 01735 Друкарня выдавецтва БДУ. Зак. 1339 Тыраж 2000.